

B.T. 0347 697

30.1954

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXVI Nr. 12

Decembrie 1958

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Apare sub conducerea unui comitet

SUMAR

La începutul anului 1959

Redacția

Rugăciunea

Petre V. Cazan

Viața și faptele noastre

T. Tătaru

Vi s-a născut un Mântuitor

H. L. L.

O mare aniversare

Redacția

Maxime

Legea Morală și legea ceremonială

D. Popa

Bine-ai venit an nou de Pace

G. Graur

LA ÎNCEPUTUL ANULUI 1959

Sosirea unui an nou, ne determină să privim atât spre trecut cât și spre viitor. Privind spre trecut și făcând socotelile sau bilanțul anului care s-a scurs, a activității depuse, avem motive a ne bucura de roadele culese, dacă timpul a fost folosit bine și în timpul lui s-a făcut o lucrare fructuoasă. Aruncarea acestei priviri retrospective, ne mai poate arăta că am făcut și greșeli. Aceasta ne va determina să tragem învățămintele cuvenite și să luăm măsuri de îndreptare în viitor.

Cu privire la anul cel nou care ne stă în față, ajutați de experiențele și învățămintele trecutului, avem de făcut planuri noi în vederea unei și mai bune folosiri a timpului.

Mai întâi de toate, credinciosul este îndemnat să se arate totdeauna mulțumitor către Bunul Dumnezeu așa cum citim în Efes. 5,20: „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate lucrările în Numele Domnului nostru Isus Hristos“. Căci El „ne-a făcut bine, ne-a trimis ploi din cer și timpuri roditoare, ne-a dat hrană din belșug și ne-a umplut inimile de bucurie“. Fapte 14, 17. Psalmistul dă următorul îndemn în Ps. 103, 1-3: „Binecuvintează suflete pe Domnul și tot ce este în mine să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt; binecuvintează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui. El îți iartă toate fărădelegile tale; El îți vindecă toate boalele tale“.

Cu mulțumire deci și cu laudă la adresa Bunului Dumnezeu și cu recunoștință, să privim la anul 1958 care a trecut. În timpul acestui an, viața noastră a fost prețuită

înaintea Domnului și El nu ne-a retras-o. El ne-a păstrat de asemenea în credința adevărilor Sale sfinte. Bindecuvințările Sale s-au revărsat peste noi și peste Lucrarea Domnului de pretutindeni și din țara noastră, ajutându-ne să ajungem cu bine pînă aici. Bindecuvințarea Sa a fost asupra lumii întregi și asupra țării noastre, ocrotindu-ne cu pace, spre a putea face față fiecare dintre noi îndatoririlor și răspunderilor ce ne-au revenit.

În fața viitorului și a noului an ce ne stă înainte, socotim că este potrivit cuvîntul psalmistului din Ps. 34, 1, 12-14 unde se zice astfel: „Voi bindecuvința pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea. Să mi se laude sufletul în Domnul! Cine este omul care dorește viața, și vrea să aibă parte de zile fericite? Ferește-ți limba de rău și buzele de cuvinte înșelătoare. Depărtează-te de rău și fă binele; caută pacea și aleargă după ea!”

Dacă ne vom propune și ne vom strădui ca sentimente de mulțumire la adresa Bunului Dumnezeu să ia loc în

inimile noastre; dacă ne vom feri limba de rău și buzele de cuvinte înșelătoare; dacă ne vom strădui să facem binele în toate împrejurările; dacă vom căuta pacea și vom alerga după ea, atunci cu siguranță bindecuvințările Domnului se vor revărsa asupra noastră, și vom fi găsiți, — în așteptarea revenirii Domnului, — „fără prihană, fără vină și în pace”. 2 Petru 3,14.

La starea aceasta fericită va mai contribui și faptul, dacă ne vom achita pe deplin, din toată inima și cu voie bună, și de îndatoririle ce ne revin față de Bunul Dumnezeu și Lucrarea Sa, precum și față de societatea în mijlocul căreia trăim.

Așa după cum noi, în cele spirituale căutăm cele bune, a fi ființe noi, schimbate după chipul Celui ce ne-a chemat din întunec la lumina Sa minunată, tot astfel, oamenii care poartă răspunderea păstrării ordinii în lume — respectiv, Înaltele Autorități, — se străduiesc a găsi cele mai noi și mai cu efect metode de a-și putea îndeplini mandatul ce le-a fost rînduit.

Noi să mulțumim Bunului Dumnezeu că trăim în mijlocul unei societăți care dorește pacea și aleargă după ea, adică se străduiește pentru menținerea ei. Să fim gata a sprijini Înaltele Autorități în aceste eforturi nobile pentru menținerea și apărarea păcii, și să aducem și noi, toată contribuția noastră în vederea acestui țel măreț. „Să urmărim binele țării în care ne aflăm, și să ne rugăm Domnului pentru ea, pentru că fericirea noastră atîrnă de fericirea ei”. Ier. 29, 7.

Să ne rugăm deci Domnului ca și anul cel nou 1959, să fie un an de pace! Căci numai într-un climat de pace ne vom putea bucura de binefacerile lucrării și strădaniilor noastre. Războiul n-a adus niciodată nimic bun pe lume, ci numai pierderi de vieți, distrugeri de bunuri, ruine, jale, lacrimi și durere. Să ne rugăm ca Domnul să poruncească îngerilor Săi, să țină în frîu vînturile războinice pentru ca „roada neprihănită să fie semănată în pace pentru cei ce fac pace”. Iacov 3, 18.

Redacția

RUGĂCIUNEA

Minunate sînt căile prin care Dumnezeu vorbește cu făpturile mîinilor Sale. În vechime a vorbit prin gura proorocilor, pe care i-a trimis poporului Său. Vorbind despre acest adevăr apostolul Pavel spune: „Dumnezeu a vorbit în multe rînduri și în multe chipuri“, iar în cartea neprihănitului Iov se spune că: „Dumnezeu vorbește cînd într-un fel, cînd într-altul“, și toate acestea le face „ca să abată pe om de la rău, să-l ferească de mîndrie“. În urmă Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul Său pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile, și care pentru noi a îmbrăcat haina vremelniciei noastre. „S-a făcut trup, și a locuit printre noi“, iar de la înălțarea Sa și pînă astăzi, Dumnezeu ne vorbește prin continua influență a Duhului Sfînt.

Minunată și nepătrunsă de noi este iubirea Tatălui nostru ceresc. El, în îndurarea Lui cea mare, Se pleacă spre fiecare suflet, și îi vorbește cuvinte de mîngîiere, spunîndu-i cu atîta duioșie: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!“ El este gata ca să asculte mulțumirile, lauda și cererile pe care noi I le aducem în rugăciune. Deci rugăciunea este un privilegiu, este o favoare nemeritată, dar acordată de iubirea nemărginită, nouă celor muritori. Să ne plecăm deci în umilin-

ță înaintea lui Dumnezeu și „să-l deschidem inima noastră ca unui prieten și aceasta nu pentru că ar fi de trebuință să facem cunoscute lui Dumnezeu lipsurile noastre, ci pentru ca noi să ajungem în stare a-L putea primi în inimile noastre“.

MODELUL NOSTRU

Ca model desăvîrșit al vieții de rugăciune îl avem pe scumpul nostru Mîntuitor. El se retrăgea singur la o parte, și Se ruga acolo. „El este Acela care, în zilele vieții Sale pămîntești, aducînd rugăciuni și cereri către Cel ce putea să-L izbăvească, și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit“. „Mîntuitorul nostru, luînd asupra-Si lipsurile și slăbiciunile noastre, trebuia să implore, să ceară și să caute la Tatăl noi provizii de putere, cu care să fie înarmat pentru împlinirea datoriei și pentru biruirea ispitelor. Domnul este fratele nostru de suferințe, „ispitit fiind în toate asemenea nouă; dar fiind fără de păcat. El Se oprea îngrozit de la orice rău. Isus ca om, făcu din rugăciune o imperioasă necesitate și un mare privilegiu. El primea putere și bucurie în rugăciunile, care îl legau cu Tatăl. Noi avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Prin

propria noastră putere nu vom face față tuturor datoriilor care ne stau înaintea. Ființa noastră obosește curînd pe cale. Puterile noastre sînt limitate, iar carnea este neputincioasă, dar Dumnezeu știe din ce șintem făcuți și El așteaptă ca noi să venim la El, și prin mijloacele puse la dispoziția noastră, să cerem tot ce simte inima noastră ca apoi El să poată revărsa asupra-ne toate binecuvîntările Sale. „Acesta este privilegiul nostru, de a putea bea cu îndestulare din izvorul iubirii nemărginite. E lucru foarte de mirare, că nu ne rugăm decît foarte puțin. Dumnezeu e totdeauna gata și bucuros să asculte rugăciunea din inimă a celui mai de jos dintre copiii Săi“.

Rugăciunea este un factor important al sufletului credincios, și fără rugăciune noi sîntem expusi primejdiei păcatului.

Satana, dușmanul nostru, caută mereu și mereu ca să pună piedici în calea spre tronul harului, ca să nu facem rugăciunii serioase și pline de credință și să nu primim și puterea de a ne împotrivi ispitelor“.

CONDIȚIILE RUGĂCIUNII

A tunci cînd venim înaintea lui Dumnezeu ca să înălțăm rugăciunile noastre, este bine ca să ținem

seama de anumite condiții pe care noi trebuie să le îndeplinim.

Cea dintii condiție este, ca noi să simțim nevoia de ajutorul lui Dumnezeu. În momentul când noi simțim în sufletul nostru nevoia de a ne apropia de El, atunci cu siguranță că vom face și o cercetare asupra persoanei noastre. Deci când venim în fața Lui, cu inimile noastre smerite și în același timp curățite de tot ce ar putea împiedeca comuniunea noastră cu Dumnezeu, vom cere ajutorul și îndurarea Lui nu pentru meritele noastre, ci numai și numai prin meritele Domnului nostru Isus Hristos. O altă condiție a rugăciunii este credința. „Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că El răsplătește pe cei ce-L caută“. Însuși Mântuitorul nostru ne îndeamnă ca atunci când cerem un lucru prin rugăciune să credem că l-am și primit și îl vom avea. Și chiar dacă nu primim lucrurile dorite și la timpul dorit, totuși trebuie ca să credem, că Dumnezeu aude și va răspunde. Adeseori noi cerem lucruri care nu sînt spre binele nostru dar pe care noi nu le înțelegem și care nu sînt după voia lui Dumnezeu. De aici reiese o altă condiție a rugăciunii, ca noi să cerem după voia Lui. Mântuitorul în rugăciunea Sa din Ghetsemani, deși era în chinul cel mai greu și paharul părea că trece peste puterile Sale, El exclamă : „Totuși nu cum voiiesc Eu, ci cum voiiești Tu“. Iar ucenicul iubit al Domnului în epistola sa scrie : „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne as-

cultă“. Să căutăm deci, a înțelege care este voia Lui și apoi după ce am cerut potrivit cu voia Sa să așteptăm în tăcere răspunsul lui Dumnezeu care va veni negreșit.

Pe lângă cele amintite mai sus, trebuie să luăm seama ca atunci când venim înaintea Celui a toate văzător, să venim plini de iubire și să avem un spirit iertător. Cît de minunat ne spune Mîntuitorul : Și, cînd... vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre. Iar în rugăciunea domnească învățîndu-ne cum să ne rugăm, El ne spune : „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“. Măsura iertării depinde deci, de noi. După cum vom ierta noi așa ni se va ierta. Mai este vrednică de amintit încă o condiție fără de care rugăciunile noastre nu vor fi primite la tronul Tatălui ceresc. Această condiție este amintită în 1 epistolă a lui Ioan cap. 3 v. 22 unde zice : „Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui, și facem ce este plăcut înaintea Lui“. Deci, ascultarea face mai mult decît jertfele și păzirea Cuvîntului Său, face mai mult decît grăsimia berbecilor“ ; iar în cartea Proverbelor ni se spune că : „Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar și rugăciunea lui este o scîrbă“.

„Stăruința în rugăciune este de asemenea o condiție, ca rugăciunea să fie ascultată. Noi trebuie să fim stăruitori

în rugăciune și să veghem întrînsa cu mulțumire“.

Să ne luăm timp pentru a sta de vorbă cu Dumnezeu. Despre Daniel se spune că făcea acest lucru de trei ori pe zi : dimineața, la amiază și seara. La fel Mîntuitorul, seara, după munca zilei, își lua timp de rugăciune ca să mulțumească lui Dumnezeu pentru ajutorul dat, iar dimineața își lua timp îndeajuns pentru rugăciune spre a primi puterea necesară pentru munca zilei. Cît despre locul potrivit pentru rugăciune avem sfaturi și îndrumări date tot prin Spiritul lui Dumnezeu : „Nu trebuie să ne rugăm în cercul familiei ; dar mai presus de toate să nu neglijăm rugăciunea în taină, în cămăruță, căci aceasta dă viață sufletului nostru.“

Aceste rugăciuni tăcute se înalță la tronul harului ca un miros plăcut de jertfă de tămâie. Înarmați apoi cu noi puteri să pornim fiecare la locul nostru de muncă, acolo unde Dumnezeu ne-a chemat pe fiecare îndeplinind în felul acesta acel frumos motto : „Roagă-te și lucrează“.

Privind în jurul nostru la toate binecuvîntările pe care bunul nostru Tată le revarsă asupra noastră, noi ar trebui să aducem rugăciuni de mulțumire Numelui Său. La fel să aducem rugăciuni de laudă pentru marea jertfă și pentru marea Sa iubire pe care Și-a arătat-o față de noi dîndu-ne pe singurul Lui Fiu pentru mîntuirea noastră. Și tot în același timp avem înaltul privilegiu de a veni înaintea lui Dumnezeu cu toate cererile noastre ; tot ce simte

(continuare în pag. 10-a)

VIATA ȘI FAPTELE NOASTRE

Ca urmare a neascultării lui Adam, întreaga lui ființă s-a schimbat. La creațiune, Dumnezeu îi dăduse o fire curată, cinstită și în stare de ascultare deplină. După căderea în păcat, firea lui Adam a tîns spre rău. El nu putea să lase copiilor săi o fire mai înaltă și mai curată decît aceea pe care o avea și ca urmare osînda morții care căzu asupra lui, cuprinse întreaga familie omenească.

Cînd a fost pus la încercare Adam, urmașii lui toți au fost puși la încercare. Căzînd, el nu mai avea puterea să recîștige caracterul și locul pierdut nici pentru sine și nici pentru urmașii săi. Spre a mîntui și răscumpăra neamul omenesc, Hristos, Fiul lui Dumnezeu veni pe pămînt și Se făcu Fiu al omului, pentru a putea lua locul de unde căzu Adam, deschizînd astfel din nou drumul, ca să putem trăi aci pe pămînt viața pe care o cere Dumnezeu de la ai Săi. Domnul Hristos a trecut cu bine încercarea, biruînd acolo unde a fost înfrînt Adam. Pe crucea de pe Golgota Isus a suferit osînda cuvenită pentru fărădelegile noastre.

Prin căderea în păcat, Adam a rupt legătura cu Dumnezeu; iar faptele sale nu mai corespundeau cu planurile lui Dumnezeu și fost nevoie ca Fiul lui Dumnezeu să moară pe Golgota, să plătească în locul nostru prețul de a putea relua viața pierdută de Adam. Prin marea jertfă a ispășirii, noi sîntem născuți din nou, născuți în familia lui Dumnezeu. Prin jertfa Domnului Hristos, s-au deschis noi perspective de viață, iar speranțele și nădejdea adormită de veacuri și-a recăpătat valoarea ei, care este așa de clar și de mișcător exprimată de marele apostol Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”. „El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a

murit și înviat pentru ei”... „cu cît mai mult sîngele lui Hristos, care prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine jertfă lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Celui viu”. Gal. 2,20; 2 Cor. 5,1; Ebr. 9,14.

Din cele de mai sus se constată că pentru a putea trăi o viață care să fie plăcută lui Dumnezeu și oamenilor, este necesară o moarte a omului vechi, adică îngroparea vieții celei vechi; această schimbare se poate dobîndi numai pe o singură cale și anume: trebuie să fim părtași nu numai cu moartea Domnului dar și cu învierea Lui, ca să putem spune împreună cu apostolul Pavel: „După cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă”. Rom. 6,4.

Dumnezeu este izvorul vieții, al luminii și al bucuriei, și oriunde va fi viața lui Dumnezeu în inimile credincioșilor, ea se va revărsa și asupra altora în iubire și binecuvîntare, așa cum a fost Mîntuitorul nostru, Isus Hristos. Bucuria Mîntuitorului nostru iubit era să ridice și să mîntuiască pe oamenii căzuți în păcat. Aceasta L-a determinat să nu fină la viața Sa: „ci suferi crucea pentru noi, disprețuind rușinea”. Viața de pe pămînt a Mîntuitorului nu a fost viața comodă a celui ce se ocupă numai de sine. Din ieslea de la Betleem pînă la crucea de pe Golgota, Isus urmă într-una calea jertfirii de Sine și nu a căutat să fie scutit de muncă grea, de călătorii obositoare sau de griji care istovesc, pentru că El veni „ca să servească și să-și dea viața Sa ca preț de răscumpărare pentru mulți”. Aceasta a fost marea chemare a vieții Sale!

De asemenea și îngerii sînt angajați în lucrarea de mîntuire a omului, de a face pe altul fericit. Această lucrare, de ridicare a omului, constituie o mare bucurie pentru îngerii. Spiritul iubirii combinat cu o totală jertfire de sine, este spiritul de care este cuprins întreg cerul, constituind întreaga sfîntă datorie a celor din ceruri. Acesta este

spiritul pe care trebuie să-l posede și adevărații urmași ai lui Hristos, făcând fapte vrednice de chemarea și numele lor de creștini, urmînd Aceluia care spune: „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sînt blind și smerit cu inima... Mat. 11,29.

„Cînd iubirea lui Hristos este în inima omului, ea, ca și un miros plăcut, nu poate fi ascunsă acolo. Influența ei sfîntă va fi simțită de toți cei cu care venim în atingere. Spiritul lui Hristos în inimă este ca izvorul din pustie, care curge spre înviorarea tuturor și care, pe cei ce erau gata să moară, îi face doritori să bea din izvorul vieții, pentru ca această viață care emană din Isus, să fie manifestată și dovedită în viața creștinului.

„Dragostea față de Dumnezeu, față de Mintuitorul și față de semenii noștri, trebuie să se dea pe față în dorința sinceră de a lucra așa cum a lucrat Hristos spre binecuvîntarea și ridicarea omenirii. Ea ne va face să arătăm iubire, bunătate și simpatie față de creaturile Tatălui nostru din ceruri. Ea ne va determina să ne jertfim pe noi înșine pentru cei din jurul nostru. Ne va face să simțim cu aproapele nostru, aducînd mîngîiere și balsam vindecător pentru sufletul abătut și prin aceasta înfăptuind una din cele mai sfinte îndatoriri creștine, fiind gata a ne da viața pentru prietenul nostru. „Căci nu este mai mare dragoste, decît să-și dea cineva viața pentru prietenul său“, spune Mintuitorul. Ioan 15,15.

O viață egoistă, preocuparea numai cu propria noastră persoană, nu ar trebui să aibă nici un loc în viața unui creștin; ci ar trebui să dăm pe față spiritul jertfirii de sine, așa cum a fost dovedit în viața pămîntească a Domnului Hristos, care constituie modelul desăvîrșit pentru noi în viața aceasta. După cum cerul a fost gata la sacrificiu, în folosul omului, tot la fel și cei ce sînt părtași ai harului lui Hristos, vor fi gata la orice sacrificiu, pentru ca și alții, pentru care a murit Hristos, să se facă părtași ai harului ceresc. Ei vor întreprinde tot ce pot și știu mai bine, ca să facă mai bună și fericită lumea în care trăiesc.

Viața și faptele noastre trebuie să lumineze și să arate calea pe care se poate

ajunge la minunatele frumuseți ale vieții. Atunci va fi în noi o mare dorință de a urma pe aceiași cale, pe care a mers Domnul Isus.

„Fiece faptă de jertfire de sine spre binele altora întărește spiritul binefacerii în inima binefăcătorului. Numai cînd noi îndeplinim astfel planul divin al creierii noastre, numai atunci viața poate fi o binecuvîntare pentru noi.

Spiritul lucrării desinteresate față de alții dă caracterului soliditate, statornicie și o bunătate de felul celei a lui Hristos, și asigură pacea și fericirea celui condus de un asemenea spirit. Inima tinde atunci spre lucruri tot mai înalte. Nu mai rămîne atunci loc în ea pentru lenevire și egoism. Spiritul lui Dumnezeu lucrînd în inimă, trezește în el armonii sfinte, ca răspuns la atingerile divine. Aceia, care se devotează astfel unei lucrări desinteresate spre binele altora, lucrează cu atît mai siguri la mîntuirea lor proprie.

Cea mai mare parte a vieții Sale pămîntești o petrecu Isus în micul atelier de dulgherie din Nazaret, unde își făcea răbdător datoria Sa. Ingeri erau în jurul Domnului spre servire, pe cînd mergea cot la cot cu cei simpli, necunoscut și neonorat. El își îndeplinea misiunea Sa tot atît de credincios și cînd lucra la modestul Său meșteșug, ca și cînd vindeca pe bolnavi, sau cînd umbla pe valurile înfuriate ale mării Tiberiadei.

Cu spiritul iubirii lui Hristos în inimile noastre, pentru dragostea lui Dumnezeu și marea jertfă a lui Hristos, ar trebui să ne luăm ca țintă de a trăi pentru alții. În cartea „Clopotele din Nagasaki“ doctorul japonez Paul Nagai, care a văzut suferințele japonezilor care au mai supraviețuit bombardamentului atomic în 1945, el însuși trăind chinurile groaznice ale bombardamentului atomic, și-a scris cartea, am putea spune cu propriul lui sînge. Iată ce scrie el în ultimele clipe ale vieții sale:

„La 20 septembrie 1945 starea mea deveni foarte gravă și-mi pierdii orice speranță de vindecare. Timp de peste o săptămînă, suferisem de atacurile maladiei atomice și de o puternică febră; ori, în timp ce mă aflam în această stare, am fost rugat să merg să văd un bolnav care locuia pe vîrfurile unei coline, la o distanță oarecare. Acest drum pu-

(continuare în pag. 10-a)

VI S-A NĂSCUT UN MÎNTUITOR

*D*omnul Măririi S-a coborît jos ca să îmbrace natura omenească. A trăit pe pămînt în locuri grele și neprietenoase. Mărirea Lui a fost acoperită, ca maiestatea înfățișării Sale să nu devie un obiect de atracție. El a evitat orice strălucire în afară. Bogățiile, onoarea din lume, și mărirea omenească niciodată nu pot să salveze un suflet de la moarte. Isus hotărîse ca nicio atracție pămîntească să nu contribuie la adunarea lumii în jurul Său. Numai frumusețea adevărului divin trebuia să îndemne pe cei care voiau să-I urmeze. Caracterul lui Mesia fusese arătat de multă vreme în profecie, și dorea ca lumea să-L primească pe temelul mărturiilor aduse de Cuvîntul lui Dumnezeu.

Îngerii se minunaseră de planul marelui de mîntuire. Așteptau acum să vadă cum are să primească poporul lui Dumnezeu pe Fiul Lui, îmbrăcat în natura omenească. Mulți îngeri s-au coborît în țara poporului ales. Alte neamuri se țineau de fabule și se închinau la dumnezei mincinoși. În țara unde se descoperise mărirea lui Dumnezeu și unde apăruse lumina profeciei, au venit îngerii. Nevăzuți au mers la Ierusalim la oamenii rînduiți să explice Sfintele Scripturi, și la slujitorii casei lui Dumnezeu. Lui Zaharia preotul, pe cînd slujea la altor i se vestise apropiata venire a lui Hristos. Înainte-mergătorul se născuse și misiunea lui fusese dovedită prin minuni și profecie. Vestea despre nașterea Lui și despre minunata însemnătate a misiunii Sale se răspîndise pretutindeni. Cu toate acestea Ierusalimul nu se pregătea să-și primească Mîntuitorul.

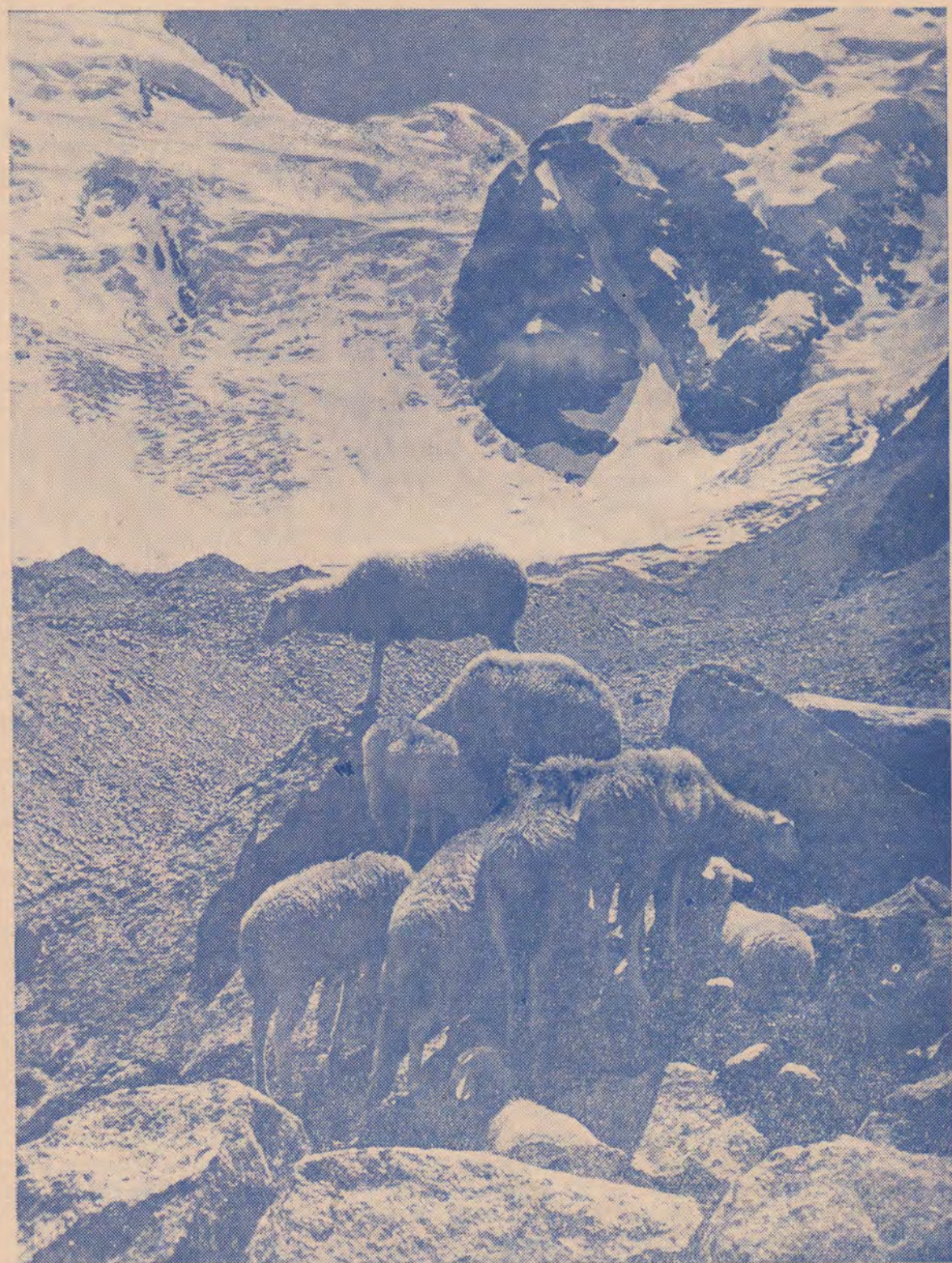
Solii cerești priveau cu uimire la nepăsarea poporului chemat de Dumnezeu să ducă lumii lumina adevărului sfînt. Nașiunea Iudeilor fusese păstrată ca martoră că Hristos trebuia să Se nască din seminția lui Abraam și din neamul lui David și cu toate acestea ei nu știau că venirea Lui se apropiase. În templu, sacrificiul de dimineața și de seara mărturiseau despre Mielul lui Dumnezeu ; dar aici nu se făceau pregătiri pentru primirea Lui. Preoții nu știau că cel mai mare eveniment din cîte se petrecuseră era gata să aibă loc. Ei spuneau pe de rost rugăciunile lor fără înțeles și săvîrșeau formele cultului ca să fie văzuți de oameni ; dar în goana lor după bogăție și onoruri lumești nu erau pregătiți și inimile lor nu erau atinse de bucuria care făcea să tresalte tot cerul. Doar cîțiva doreau să vadă pe Cel Nevăzut. Acestora le-au fost trimiși soli cerești.

Îngerii ajutară pe Iosif și Maria în călătoria lor de la Nazaret pînă la cetatea lui David. Decretul Romei imperiale pentru înscrierea oamenilor din vastul ei cuprins pătrunsese pînă în văile Galileei. După cum pe vremuri

Cir fusese chemat la conducerea imperiului persan universal ca să poată da libertate captivilor Domnului, Cezar August a fost făcut mijlocul prin care s-a executat planul lui Dumnezeu, ca mama lui Isus să fie adusă la Betleem. Ea era din neamul lui David, și fiul lui David trebuia să Se nască în cetatea lui David. Din Betleem, spunea profetul, trebuia „să vină Acela a cărui obîrșie se suie pînă la vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei“. Dar în cetatea neamului lor împărătesc, Iosif și Maria n-au fost recunoscuți sau onorați. Obosiți și fără adăpost, ei străbătură drumul strîmt, de la poarta cetății pînă la capătul de răsărit al orașului, căutînd în zadar loc de odihnă pentru noapte. Pentru ei nu s-a găsit nici o cameră la hanul înglotat. În sfîrșit găsiră refugiu într-o clădire pentru vite ; aci S-a născut Mîntuitorul lumii.

Oamenii nu știau nimic, dar vestea aceasta umplu cerul de bucurie. Cu un interes și mai adînc, și mai călduros ființele sfinte din locurile lumii erau atrase spre pămînt. Lumea deveni mai strălucitoare în prezența Lui. Deasupra dealurilor Betleemului se adună o mulțime imensă de îngeri. Ei așteptau un semn să poată aduce lumii vestea cea bună. Dacă mai marii lui Israel ar fi fost credincioși la datoria lor, ar fi avut parte la bucuria de a vesti lumii nașterea lui Isus. Dar acum au fost lăsați la o parte.

Dumnezeu spune: „Voi turna ape peste pămîntul însetat și rîuri pe pămîntul uscat“. „Celui fără prihană îi

răsare o lumină în întuneric“, Acelora care o caută și care o primesc cu bucurie le va răsări raze strălucitoare de la tronul lui Dumnezeu.

Pe câmpiile unde tânărul David păzise turma, păstorii încă mai vegheau în timpul nopții. În orele acelea de liniște vorbeau despre Mîntuitorul făgăduit și se rugau pentru venirea împăratului pe tronul lui David. „Și iată că un înger al Domului s-a înfățișat înaintea lor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți; căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în celatea lui David vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul“.

La cuvintele acestea, speranțe de slavă umplură inima păstorilor care ascultau. Venise Liberatorul lui Israel! Putere, mărire, triumf, erau legate de venirea Lui. Dar îngerul trebuia să-i pregătească pentru a recunoaște pe Mîntuitorul lor în sărăcie și umilință. „Iată semnul după care îl veți cunoaște“, spuse el; „veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat în iesle“.

Trimisul cerului potolise temerile lor. Le spusese cum pot afla pe Isus. Gîndindu-se cu milă la slăbiciunea lor omenească, le dăduse timp să se deprindă cu strălucirea dumnezească. De acum bucuria și slava nu mai puteau să fie reținute. Cîmpia întregă fu luminată de puternica strălucire a oștirilor lui Dumnezeu. Pămîntul tăcuse și cerul se plecaseră să asculte imnul: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și

pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“.

O! de ar cunoaște neamul omenesc imnul acesta! Cele spuse atunci, cîntecul început atunci, va crește în decursul timpului și va răsuna pînă la marginile pămîntului. Cînd Soarele Dreptății va răsări cu vindecare sub aripile Sale, cîntecul acesta va fi repetat de o mare mulțime, ca un glas de ape multe, zicînd: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru cel Atotputernic a început să împărătească“.

După ce îngerii au dispărut, lumina s-a stins, și umbrele nopții au căzut din nou pe dealurile Betleemului. Dar în mintea păstorilor a rămas amintirea tobloului celui mai frumos pe care l-a văzut vreodată vreun ochi de om. „După ce au plecat îngerii de la ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alții: 'Haidem să mergem pînă la Betleem, și să vedem ce ni s-a pus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul'. S-au dus în grabă și au găsit pe Maria, Pe Iosif și pruncul culcat în iesle“.

Plecînd de acolo cu inima plină de o mare bucurie, au început să vestească tot ce văzuseră și auziseră. „Și toți cei ce i-au auzit s-au mirat de cele ce spuneau păstorii. Maria păstra toate cuvintele acestea și se gîndea la ele în inima ei. Și păstorii s-au întors slăvind și lăudînd pe Dumnezeu“.

Cerul și pămîntul nu sînt astăzi mai departe unul de altul ca pe vremea cînd păstorii ascultau cîntecul îngerilor. Oamenii formează și astăzi grija cerului ca și pe vremea cînd oameni din clasa de jos, cu ocupații neînsemnate, au întilnit îngerii în

miezul zilei și au vorbit cu trimișii cerului în vie, sau pe cîmp. Cerul poate fi foarte aproape de noi pe drumurile obișnuite ale vieții. Îngeri din locuri cerești vor sprijini pe cei care merg și vin la porunca lui Dumnezeu.

Cele petrecute la Betleem sînt lucruri de care nu se poate termina vorbind. În ele e ascuns „adîncul bogăției, înțelepciunii, și științei lui Dumnezeu“. Admirăm sacrificiul Mîntuitorului, care a dat tronul cerului pentru staul, și vecinătatea îngerilor strălucitori pentru vitele din grajd. În fața Lui, îngîmfarea și mulțumirea de sine din inima omului se simt aspru mustrate. Dar acesta n-a fost decît începutul milei Sale minunate. Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini dacă ar fi luat corp omenesc chiar și atunci cînd Adam se afla inocent în Eden. Dar Isus a primit acest corp atunci cînd neamul omenesc era slăbit de patru mii de ani de păcat. Ca oricare copil al lui Adam a primit urmările lucrării marelui legi a eredității. Care erau urmările acestea, se poate vedea din viața strămoșilor Săi pămîntești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile și ispitele, și să ne dea pildă de o viață lipsită de păcat.

Inima omului — toată priveghează asupra fiului său. El dorește să-l ferească de ispite. Deși avea să ducă o luptă grea, Dumnezeu a dat pe Singurul născut al Său, pentru ca în felul acesta cărarea vieții de veci să poată fi asigurată pentru noi.

VIAȚA ȘI FAPTELE NOASTRE

(urmare din pag. 6-a)

tea foarte bine să-mi grăbească moartea, dar am socotit că a-mi da viața pentru un concetățean necunoscut ar fi un frumos sacrificiu și deci am pornit la drum. Genunchii păreau că se îndoie sub mine ; dar am reușit totuși cu mare efort, să fac vizita bolnavului. Când în sfârșit, m-am înapoiat acasă, seara târziu, n-am putut face altceva decât să cad la pat, pentru a nu mă mai ridica niciodată“.

Pătruns de spiritul umanitar, pentru a alina sau salva viața concetățenilor săi, dr. Paul Nagai, a murit la scurt timp după ce bomba atomică a căzut asupra orașelor jaloneze. Acest exemplu poate fi urmat de creștinul adevărat, pentru a pune în practică porunca Învățătorului divin : „Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii

Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“.

Cunoscînd și știind că răsplata la venirea Domnului nostru Isus Hristos va fi tocmai pe baza faptelor săvîrșite în viața aceasta, ar trebui să ne rugăm și să lucrăm în conformitate cu sfaturile ce ni se dau din Sfînta Scriptură :

„Căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune, să-și înfrîneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și s-o urmărească“„Domnul va răsplăti fiecăruia după faptele lui ; și anume, va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea“. 1 Petru 2,12;3,10; Rom. 2,6.7.

RUGĂCIUNEA

(urmare din pag. 4-a)

inima noastră cît și cu povara grea a noastră și El este gata, potrivit făgăduinței Lui, ca să ne asculte. Vom ști noi ca să prețuim acest înalt privilegiu al rugăciunii ? Să venim cu încredere în fața tronului de har și să rugăm pe Dumnezeu ca să ne binecu-

vinteze, să binecuvinteze biserica Sa și în mod deosebit să binecuvinteze cu pace omenirea, ca astfel noi să putem aduce la îndeplinire marea lucrare pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o și să ne ducem pînă la capăt mîntuirea noastră.

„Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorul nostru ! Căci El este Dumnezeuul nostru, și noi sîntem poporul pășunii Lui, turma pe care o povățuiește mîna Lui“. Ps. 95,6.7.

„O MARE ANIVERSARE”

Ziua de 30 decembrie 1947, formează în lanțul evenimentelor memorabile ce au urmat zilei de 23 august 1944, un punct central în desfășurarea aprigei lupte pentru sfărîmarea a tot ce era o piedică în calea revoluției socialiste în țara noastră. La aceea dată a fost îndepărtată monarhia, instaurîndu-se Republica Populară Romînă, expresia voinței și luptei oamenilor muncii din tot cuprinsul țării noastre.

Au trecut de atunci 11 ani. Dar ori cîți ar trece, cele ce au avut loc la aceea dată, și în mod deosebit cele ce s-au împlinit după aceea, nu numai că nu se vor șterge nici cînd, ci cu cît vor trece mai mulți ani, cu atît mai strălucitor și mai puternic se va reliefa evenimentul acelor zile. Acest eveniment încununează cu succes strădania de veacuri a acestui popor obidit, năzuința lui de a obține o libertate deplină, de a dispune singur de propria lui soartă, și a-și hotărî singur viitorul.

Acest eveniment este întruparea luptelor duse de acest popor de-a lungul veacurilor. Este împlinirea năzuințelor răscoalilor iobagilor, suferințelor lui Doja, Horia, Cloșca și Crișan: Lupta lui Tudor Vladimirescu și străduințelor lui Bălcescu, este izbucnirea obidei strînse de veacuri contra asupririi și despotismului de toate nuanțele. Este răbufnirea a ceea ce este mai puternic în om: LIBERTATEA.

Ce a însemnat monarhia pentru țara noastră?

Sînt lucruri care nu numai că te fac să te revolți, dar care erau un veșnic generator de abuzuri și imoralități. Strîngînd în jurul ei elemente lipsite de cel mai elementar simțămînt al moralei, stăpîni abuzivi ai bogățiilor acestei țări, acest cerc situat în afara poporului și luptînd contra intereselor lui, vindeau la o masă de joc munca milioanei de truiditori ai țării noastre. Sînt de asemenea bine cunoscute scenele penibile de decadență și descompunere morală ce se petreceau în fosta familie regală. Iar toate acestea din truda milioanei de „pălmași”, de muncitori jefuiți de tinerețea și puterea lor. Nu se putea ca mînia lui Dumnezeu să nu se abată asupra acestei instituții care ajunsese un leagăn al oprîmării și desfrîului. Nu se putea ca strigătul celor nedreptățiți și apăsați să nu găsească răspuns la Cel ce veghează asupra tuturor.

30 decembrie 1947, constituie victoria clasei muncitoare din țara noastră, pentru atingerea țelului comun „LIBERTATE — PACE”, fără de nici un fel de discriminare în granițele acestei țări.

Ceea ce se reliefează, este faptul că prin acest act care a fost o încununare a tuturor eforturilor generate de evenimentul de la 23 august 1944, s-a pus capăt unui focar de oprîmare și stoarcere a celui „Profit Maxim”, obținut din truda fiilor acestei țări.

Pentru noi ca oameni ai religiei, ca propovăduitori ai păcii și ai dreptății sociale, acest eveniment consolidează șirul de pînă acum al realizărilor clasei muncitoare din țara noastră, cînd tuturor cetățenilor indiferent de naționalitate sau credință religioasă, li se garantează aceleași drepturi. Mai mult, constituția Republicii Populare Romîne, garantează dreptul tuturor cetățenilor de a crede cum găsește ei de cuvință și garantează libertatea conștiinței. Însemnează pentru noi statornicirea unor legături pașnice între diferitele culte din țara noastră. Pune capăt tuturor animozităților și pretențiilor de dominare în materie de religie. Reglementează pe baze echitabile relațiile dintre culte și dintre biserică și stat. Într-un cuvînt, consfințește în litera constituției libertatea conștiinței fără nici un fel de discriminări.

Cu această ocazie, ne unim și noi cu toți ceilalți cetățeni ai țării noastre în a ne exprima bucuria și atașamentul nostru față de cauza comună a acestui popor: PACEA ȘI LIBERTATEA. Ne exprimăm bucuria pentru toate realizările regimului de Democrație Populară și sîntem gata a pune umărul spre realizarea minunatelor perspective ce stau în fața noastră. Dorim să dovedim că strădania noastră ca oameni ai religiei Domnului Isus Hristos, este identică cu scopul pentru care Fiul lui Dumnezeu a venit în această lume și anume: „A trăit

pentru a face pe alții fericiți". Străini de gânduri egoiste sau meschine, dorim a ne închina zilele vieții noastre cauzei celei sfinte a salvării și ajutorării omului. A închina viața fericirii semenului tău, însemnează pentru noi a înțelege scopul Planului de Mîntuire. A lucra după exemplu Celui care ne este totdeauna model „Isus Hristos“.

Noi rugăm pe Bunul Dumnezeu să binecuvînteze țara noastră, Republica Populară Romîna, s-o ajute să prospere

și să înflorească neîncetat, spre binele nostru al tuturor, pentru păstrarea păcii în lumea întreagă.

Chemăm pe toți membrii Bisericii noastre să pună cu nădejde umărul la înfăptuirea mărețelor năzuinți de înflorire a patriei noastre.

Avem datoria sfîntă de a nu precupeți nimic pentru a conlucra la buna stare a poporului din care facem parte, în aceeași măsură în care avem datoria să păstrăm neștirbită credința și principiile Evangheliei celei veșnice a

Domnului nostru Isus Hristos. Aceasta bine știind că buna stare a noastră depinde de buna stare a neamului în care trăim, așa cum ne învață cuvîntul cel veșnic al Evangheliei.

Această aniversare a poporului nostru să constituie pentru fiecare dintre noi imboldul unei viețuirii conforme cu năzuința noastră creștină.

„Roagă-te ca și cum totul ar depinde de Dumnezeu, și lucrează ca și cum totul ar depinde de tine“.

Redacția

M A X I M E

— Singura metodă de a avea un prieten, este aceea de a fi tu însuși un prieten.

— Fericirea nu poate să fie desăvîrșită, decît numai atunci cînd este împărtășită.

— Inimile miloase pot face ca decembrie să înflorească asemenea lunii mai.

— Fericit nu este cel ce are mult, ci, cel mulțumit cu ceea ce are. Ebr. 13,5

— Adevărata fericire nu constă în mulțimea prietenilor, ci în valoarea alegerii făcute.

— Deasupra norilor cerul este albastru.

— Iartă totdeauna pe ceilalți, dar fie nu-ți ierta niciodată nimic.

— Fericirea vieții depinde de calitatea cugetelor.

LEGEA MORALĂ ȘI LEGEA CEREMONIALĂ

Cu privire la acest punct doctrinar, noi credem că sînt multe dovezi biblice pentru a putea face această distincțiune. Cele zece porunci, sau decalogul, constituie principala Lege eternă și de neschimbat a lui Dumnezeu. Ea este temelia tronului Său; este expresia caracterului Său, — a ceea ce

este *Însuși Dumnezeu*; — și noi credem că ea este tot atît de veșnică, de eternă, ca și *Dumnezeu*.

Aceste gînduri pot fi urmărite în următoarele însușiri pe care le vedem atît la *Dumnezeu* cît și în *Legea Sa* :

Dumnezeu este :

Neprihănit	Ezra 9,15
Desăvîrșit	Mat. 5,48
Sfînt	Lev. 19,2
Bun .	Ps. 34,8
Adevărat	Deut. 32,4

Legea Sa este :

Neprihănită	Ps. 119,172
Desăvîrșită	Ps. 19,7
Sfîntă	Rom. 7,12
Bună	Rom. 7,12
Adevărată	Ps. 119,142

Dar în timp ce aceste însușiri sînt întrunite de *Legea cea veșnică a lui Dumnezeu*, așa cum este ea exprimată în *Decalog*, nu tot așa se poate spune despre *Legea ceremonială*, pe care *Dumnezeu a dat-o lui Israel*. Această lege ceremonială cuprinde tipurile și umbrele ce au intrat în sistemul jertfelor și sacrificiilor religioase ale poporului *Israel*. Toate sacrificiile aduse ca daruri, zilele de ispășire și chiar preoția — toate cîte au constituit umbra sacrificiului și slujbei *Domnului Hristos*, — își au sfîrșitul

lor la crucea de pe *Golgota*. Noi credem că aceasta este ceea ce dorește apostolul *Pavel* să spună atunci cînd el scria că *Hristos* „în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia dintre ei, chiar *Legea poruncilor* în orînduirile ei :...” (Ef. 2,15) „A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea înaintea noastră și ne era protionnic și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce”. (Col. 2,14).

Deosebirea între *Legea morală a lui Dumnezeu* — *Decalogul* — și *legea ceremonială*, poate fi urmărită în cele ce urmează :

Decalogul

1. Rostită de însăși Dumnezeu. Ex. 20,1,22
2. Scrisă de degetul lui Dumnezeu. Ex. 31,18,32,16
3. Scrisă pe două table de piatră. Ex. 31,18
4. Înminată de Dumnezeu, scriitorul ei, lui Moise. Ex. 31,18
5. Pusă de Moise înlăuntrul Chivotului. Deut. 10,5
6. Se ocupă cu principii morale. Ex. 20,3-17
7. Dă la iveală păcatul. Rom. 7,7
8. Călcarea „Legii“ este „păcat“. 1 Ioan 3,4
9. Trebuie „ținută întreaga Lege“. Iacob 2,10
10. Pentru că „noi vom fi judecați“, după această Lege. Iacob 2,12
11. Creștinul care ține această lege va fi binecuvântat în lucrarea lui. Iac. 1,25
12. „Legea desăvârșită a libertății (slobozaniei). Iac. 1,25 ; 2,12
13. Întărită prin credința în Hristos. Rom. 3,31
14. Domnul Hristos trebuia „să vestească o lege mare și minunată“. Is. 42,21
15. „Știm să legea este spirituală“. Rom. 7,14 (comp. cu vers. 7)

Trebuie deasemenea notat că mărturisirile de credință și crezurile istorice ale Creștinismului, recunosc diferența dintre Legea morală a lui Dumnezeu, cele zece porunci

Legea ceremonială

1. Rostită de Moise. Ex. 24,5
2. Scrisă de Moise. Ex. 24,4; Deut. 31,24
3. Scrisă într-o carte. Ex. 24,4,7; Deut. 31,24
4. Înminată de Moise, scriitorul ei, Leviților. Deut. 31,25,26
5. Pusă de către Leviți lângă chivot. Deut. 31,26
6. Se ocupă cu probleme și rituri ceremoniale. (vezi capitolele corespunzătoare din Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronomul).
7. Prescrie daruri, jertfe pentru păcat. (vezi cartea Leviticul)
8. Nu constituie nici un păcat călcarea ei, pentru că acum este „desființată“. Ef. 2,15 (unde nu este lege, nu este nici călcare de lege). Rom. 4,15
9. Apostolii nu amintesc „nici o astfel de poruncă“, de a o păzi. Fapte 15,24
10. Nu vom fi judecați după ea. Col. 2,16
11. Creștinul care ține această lege nu este binecuvântat (vezi de ex. Gal. 5,1,5)
12. Creștinul care ține această lege, pierde libertatea sa. Gal. 5,1,3
13. Desființată de Hristos. Ef. 2,15
14. El a șters „zapisul cu poruncile lui, care stăteau împotriva noastră“. Col. 2,14
15. Este „legea unei porunci omenești“. Ebr. 7,16

sau Decalogul, ca fiind ceva separat, distinct de învățăturile legii ceremoniale.

Autori recunoscători competenți în materie de interpretarea Scripturilor, reprezentând di-

ferite Culte, scriu astfel în această privință : „Intreaga voință a lui Dumnezeu, și toate principiile necesare pentru fiecare împrejurare a acestei vieți, sînt pe deplin înfășișate în această lege“ (nu că noi trebuie să fim îndreptățiți prin ținerea ei, ci ca noi să ne întoarcem la Dumnezeu prin credință). Tipurile și figurile legii ceremoniale au încetat de a mai exista. „Umbra a încetat a mai fi, atunci cînd corpul, cel a cărei reprezentare era umbra, a sosit ; dar legea morală nu trebuie să fie disprețuită sau respinsă, iar toate învățăturile împotriva acestei legi, sînt condamnabile“.

„Legea dată de Dumnezeu prin Moise“ cu privire la „ceremonii și rituri“, nu este obligatorie ; „nici un creștin de oriunde și oricine ar fi el, nu este scutit, sau liber, de a nu asculta de cele zece porunci, care sînt numite morale“.

„Legea morală este obligatorie pentru toți și pentru totdeauna“, nu spre îndreptățire, ci ca o regulă de viață pentru a recunoaște

puterea nemărginită a lui Hristos. Această lege continuă să fie „o regulă desăvîrșită a neprihănirii“. Și adaugă : „Și Hristos nu a desființat în nici un fel și nicidecum prin Evanghelie această obligațiune, ci mai degrabă a întărit-o“.

Concluzia ce reiese din citatele de mai sus este astfel clară : Poziția păstrată de Adventiștii de Ziua a Șaptea cu privire la legătura lor cu Legea morală a celor zece porunci, Decalogul, și distincția pe care ei o fac între legea morală și ceremonială, este în întregime susținută de crezurile cele mai reprezentative, articolele despre credință, ale Protestantismul istoric și a altor Culte. Concepția că Legea celor zece porunci ale Decalogului a fost desființată la moartea Domnului Hristos nu este un fapt temeinic. Cu siguranță se poate afirma că acest lucru nu a fost propovăduit de părinții întemeietori ai protestantismului, pentru că acest lucru este într-o complectă contradicție cu mărturisirea lor de credință.

BINE-AI VENIT AN NOU DE PACE

E gata anul vechi de drum!
E gîrbovit și alb de-acum!
Și pleacă. Unde? Cine știe?
Se pierde lin, în veșnicie!
Și-n tolba lui, ce taine-ascunde!
Le ia cu el. Le duce. Unde?
Nu știe nimeni; însă toate
Sînt credincios înregistrate
În cărțile de amintire
Unde nu poți s-arunci privire!

Cincizeci și opt e-un an trecut!
Da-n timpul lui, ce s-a făcut?
O, cîte fapte minunate
Pe firul lui sînt depănate!
Iar mie-a cugeta, îmi place,
La acțiunile de pace!

Și iată, un AN NOU primim,
Și toți cu dragoste-l primim:
Bine-ai venit cincizeci și nouă!
Cîte-așteptări ne trezești nouă

Și le legăm de-a tale zile
Ascunse-n calendar, în file!
Noi îți urăm: a ta venire,
Să-nsemne numai fericire,
Să fie premuri roditoare,
Ploaie, belșug peste ogoare,
S-aduci; iar lumii muncitoare,
Munca să-i fie-o sărbătoare,
Și PACE fie-ntre popoare!

Reverse Domnul harul Său,
Și viața să ne dea mereu:
Această viață-așa dorită!
Ne-o facă Domnul fericită!
S-ajungem toți să ne iubim
Cu toți-n pace să trăim,
După proverbul: „Unde-i pace,
Da, și lui Dumnezeu îi place!
Cu-aceste gânduri te-am primit
AN NOU, DE PACE: BUN VENIT!

G. GRAUR